

נאמר בתורה [בראשית א כא]: "זיברא אליהם את התנינים הגדולים" הכא, בכבל, תרגומו ופירשו מקרה זה: התנינים הגדולים הם אוריילי דימא — "ראמים" שבם.⁽¹²⁾

רבי יוחנן אמרו: זה לוייתן "נחש בריה" ולוייתן "נחש עקלתוֹן", התנינים הגדולים הם לוייתן זכר ולוייתן נקבה, הלוייתן הזכר הוא זקור וישראל כבירת, והנקבה מקיפה את כל העולם.⁽¹³⁾

וכבר הוזכרו ביריות אלו במקרא, שנאמר [ישעיה כו א]: "ביום ההוא, יפקוד ה' בחרבו הקשה והגדולה והחזקה על לוייתן נחש נחש אשר בים".

[סימן לשלש מימרות של רב יהודה בשם רב: פל, שעה, ירדן]

Carthy מהרש"א: דע כי יש לנו להאמין בכל הדברים האלה בפשטן, ואין הדברים יוצאים ממשמען. [אף שבודאי רומיים הדברים גם לדברים עמוקים].

א. אמר רב יהודה אמר רב: כל⁽¹⁴⁾ מנה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו, זכר ונקבה בראם.

ראם, ומה שפרט אותו התורה בבריאת רמש המים טפי מבראית רמש האדמה שלא פרט בהם ראם, יש לומר שלו במים יותר גודלים בהפלגה מאשר אלו שבבישה כו' — מהרש"א.

13. רשב"ם, וראה בפירוש רבינו גרשום.

14. אפילו באילנות — "עיזון יעקב".

וזהו אי אטמא [ירך] דבשרא בהרזן, פתחנא את הירך ונקרינה את החלב וגיד הנשה שבה, ואנחנו אעשבין, אדמייתנן ציבי לצלות את הירך, חלט אטמא, נתחboro' חיתוכיה של הירך, וטווינן.

[היתה תחת ידינו ירך של בהמה, פתחנו אותה ונקרינו את החלב וגיד הנשה שבה, והנחנו אותה על גבי עשבים, עד שהבאנו עצים כדי לצלות את הירך, התחboro' ונדקנו חיתוכיה של הירך, וצלינו אותה].

כיב הדרן לבתר תריפר ירחי שתא, חזינהו להגדו גומרי, גחלים, דהו קא מלחש.

[כאשר חזרנו לאותו מקום, אחרי שנים עשר חדש], ראיינו את הגחלים, שנשארו מן העצים עליהם צלינו את הירך, והנה הם עדין "לוחשים", ולא כבתה האש שבקרובם לגמר].

כיבআי لكمיה דאמימר וסיפרתי לפניו מעשה זה, אמר לי: **ההוא עישבא שעליו** החמתם את הירך החתוכה — **סמנטרי הוות,** שהוא עשב המחבר חתכים בבשו.⁽¹⁵⁾

והגדו גומרי שלא כבתה אישם, למורתם שעברו עליהם שנים עשר חדש — גחלים דריותמא הוא, שאינם כבים אלא לאחר זמן מרובה.

11. א. סם זה נקרא כך כי הוא סם שעושה מתרי אחד — מהרש"א.

ב. והוא סם חיים — ובינו גרשום, ראה בבא מציעא קז ב וחולין נד א.

12. שכל שיש ביבשה יש לנגרו בים חז מחולדה, והמין הגדול ביותר ביבשה הוא הראם, כדלעיל עג ב, על כן מסתבר שהבריה הגדולה ביותר בים — תנינים הגדולים, הם גם כן מן